



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1406/2023
02.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић, Татјане Матковић Стефановић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА - ..., ..., ..., чији је пуномоћник Милица Рајић, адвокат у ..., против туженог „Credit Agricole banka Srbija“ АД Нови Сад, чији је пуномоћник Рајко Марић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 5.400,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5007/21 од 29.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 02.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5007/21 од 29.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5007/21 од 29.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 271/2021 од 27.04.2021. године утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 3. Уговора број ...-...-... о дозвољеном минусу по текућем рачуну број ...-...-... за микро клијенте од 19.03.2009. године, садржине као у изреци првостепене пресуде. Обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 4.200,00 динара са затезном каматом од 24.03.2009. године до исплате. Утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 3. уговора број ...-...-... о позајмици по текућем рачуну ...-...-... за предузетнике од 01.04.2010. године, садржине као у изреци првостепене пресуде. Обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 1.200,00 динара са затезном каматом од 08.04.2010. године до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 27.300,00 динара са затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате, а на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5007/21 од 29.03.2023. године преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено

да се утврди да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 3. Уговора број ...-...-... о дозвољеном минусу по текућем рачуну број ...-...-... за микро клијенте од 19.03.2009. године, садржине као у изреци првостепене пресуде и одбијен је тужбени захтев којим је тражено да тужени исплати тужиоцу износ од 4.200,00 динара са затезном каматом од 24.03.2009. године до исплате. Одбијен је и тужбени захтев којим је тражено да се утврди ништавост одредбе члана 3. уговора број ...-...-... о позјамици по текућем рачуну ...-...-... за предузетнике од 01.04.2010. године, садржине као у изреци првостепене пресуде и одбијен је захтев за исплату износа од 1.200,00 динара са затезном каматом од 08.04.2010. године до исплате. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 19.500,00 динара као и да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 25.800,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. У случају када тужилац током поступка није тврдио да му није уручена понуда или друга пратећа документација у којима је исказан трошак обраде кредита по предметним уговорима, то се онда не може говорити о недоказаности наведене чињенице, нити о несавесном поступању тужене банке. Стога, побијана одлука не одступа од горе поменутог правног става Врховног суда, а такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 12.02.2021. године. Вредност предмета спора износи 5.400,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић